

HILGAV
HÄVING

Romanan

MEGAN CHANCE

Originaali tiitel:
Megan Chance
A Splendid Ruin
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See teos on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelaskujud, organisatsioonid, paigad, sündmused ja juhtumid on autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes.

Tõlkinud Hana Arras
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2021 by Megan Chance. All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

B04411322
ISBN 978-9949-82-904-0

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Minu nõbudele:

*Pollyle, Stevenile, Veronicale, Morganile, Shane'ile, Evanile,
Emmaleele, Ziale ja Ani'le*

ESIMENE OSA:

SALADUSED

SAN FRANCISCO, JUULI 1904

ÜKS

Kui ma oma tädi Florence'ile ja tema abikaasale Jonathan Sullivanile kuuluvasse Nob Hilli häärberisse saabusin, siis oli selle suitsevaks rusuhunnikuks muutumiseni jäänud rohkem kui aasta ja mina olin veel piisavalt naiivne, et uskuda sooja vastuvõttu, mis mind seal ees ootas.

Mu ema oli kaks kuud tagasi surnud, jättes mind hüljatu ja üksildasena maha. Arvasin teadvat, et tuleb vaid iseennast usaldada. Kuid ma alahindasin valgete kiviseinte ja kolme korruse, uduloorist läbi tungiva pära- ja lõunapäikese kiirtes helkivate akende, jaheniiskes kirbes õhus lehviva roosiaroomi ning hobuste ja mehehigi hõngu hämmastavat mõju. Kui ma oleksin teadnud, mis mind selles majas ees ootab, siis oleksin kõike teisiti teinud. Ent tol päeval olin liiga pimestatud meestest, kes toole, karpe ja kaste marmortreppidest üles sammaskotta tassisid, et näha Sullivanide raha ja mastaapsuse taha peidetud tõde.

Kutsar vinnas mu kohvri sissesõidutee valgele killustikule. „Lakei tuleb sellele järele,“ mainis ta tagasi hobuste juurde minnes. „Au ootab teid.“

Au? Kibrutasin kulme, kuid kutsar kobis pukki ja sõitis talli poole, jättes mind nõutult keset sagimist seisma.

Mamma polnud oma suguvõsa määratust rikkusest kunagi iit-
satanud, mitte kordagi kõikide meie kannatusaastate kestel. Kuid samas polnud ta maininud sedagi, et tal on õde. See poleks pidanud mind üllatama. Ta oli nii paljut saladuses hoidnud. Kuid see... Miks

ta polnud *sellest* poolt sõnagi poetanud? Võib-olla ta ei teadnud, et tema õel oli niimoodi vedanud. Kinnitasin endale, et küllap see oligi põhjus.

Ma ei arvanud, et näen niisugust maja kogu San Franciscos, saati siis tervet naabruskonda sääraseid. Kutsar nimetas piirkonda Nob Hilliks ja siin olid ainult hiilgavad häärberid: gooti ja *beaux-arts*'i stiilis, tornikeste ja terrassidega, ehitud kõikide eklektiliste detailidega, mida võimalik raha eest osta, ja igaühes neis oli ilmselt rohkem tube kui kogu mu Brooklyni kodutäna maja kokku.

Oma kahekümne kolme eluaasta jooksul olin ma säärastest majadest unistanud, joonistanud nende sisemust ja kujutlenud ennast neisse, kuid ma poleks osanud uneski näha midagi võrreldavat, kui sain kirja naiselt, kes väitis end olevat mu tädi Florence, avaldas kaastunnet mamma surma puhul ja kutsus mind elama oma pere juurde San Franciscosse. *Ma ei suuda taluda mõtet Charlotte'i tütrest ihuüksinda selles kohutavas linnas. Palun. Sa pead tulema.*

Kirjale oli lisatud rongipilet, nagu poleks minu nõustumises mingit kahtlust. Ja ma nõustusingi, sest minust ei jäänud maha muud kui töökoht kulinarte müüjana Proua Beardi Daamide Butiigis ning talgi ja lambaliha järele lõhnav pansionaat, kus olin jaganud emaga tuba, mida ma üksi ei suutnud endale lubada. Ma oleksin pidanud mõne päeva pärast nangunii uue elukoha leidma ja tulevik näis tume.

San Francisco rongis käis mul peast läbi sadu eripalgelisi võimalusi: järjekordne pansionaat, võib-olla korter, kõige helgema stsenaariumi järgi koguni väike majake või liivakivist ridaelamu. Ja siin ma nüüd seisin ning miski ei tundunud kröömikesegi võrra tõeline.

Närviliselt ja kõhklemisi liikusin siia-sinna sagivate meeste vahel edasi ning möödusin sammastest, mida kaunistasid vappi hoidvad amoretid. Jäin avatud ukse ees seisma.

„Vabandage mind, preili.“ Jässakas mees trügis minust mööda kastitäre valgete roosidega. Nende aroom mähkis mind endasse, kui järgnesin talle halli, mis oli laotud rombikujulistest rohelistest, pruunidest, roosadest ja valgetest kividest. Lagi küündis kahe korruse kõrgusele ja moodustas siis kupli, millele olid maalitud inglid. Usku-

matu. Ka hall kubises kaste laadivatest meestest ja ringi tuiskavatest teenijannadest.

Vasakule jäi hiiglaslik kuldraamistuses peegel ja sametiga polsterdatud pink. Sealsamas kõrval seisis kullast ja marmorist laud, kus vaaside ja kandikute rägastikus kükitas filigraanmusteri ja küünisjalgadega hõbedane telefon. Minu silm nägi esimest korda nii uhkelt kaunistatud telefoni. Mul polnud aimugi, et midagi niisugust võiks üldse olemas olla. Uhke asjake ärkas kimedat tirinaga võbinal ellu ja ma võpatasin kohkunult.

Nooblis ülikonnas tülpinud ilmega hiinlane tõttas halli. Ta napsas puidust käepidemega toru ja haugatas: „Sullivanide residents.“

See üllatas mind. Minu vanas naabruskonnas polnud hiinlasi ja selle rassi esindajat oma tädi majas telefonile vastamas näha oli küll viimane asi, mida ma oskasin oodata. Brooklyni teenijad olid peaaegu eranditult iirlased. Ma polnud kordagi kuulnud, et kellelgi oleks hiinlasest ülemteener. Kui ma taganesin sammukese, siis ta silmas mind ja andis käega märku, et ootaksin. „Ei, ei,“ käratas ta telefoni. „Tellimus tehti kümnele, mitte neljale.“ Napi vestluse lõpuks asetas ta toru hargile. „Teie olete preili Kimble?“

Mehe energilisus ja autoriteetsus üllatasid mind taas. Noogutasin.

„Perekond on teid oodanud. Siia poole, preili.“ Ta tegi nii äkilise kannapöörde, et õlanukkide vahele jääv pats nõksatas järsult. Ta juhatas mind keerdrepiist mööda ja piki koridori, mis iga natukese maa pealt pealtnäha tosinasse eri suunda hargnes, enne kui seisatas ühel ukselävel ja teatas: „Preili Kimble on siin.“

„Suurepärane!“ kuulutas entusiastlik meeshää.

Astusin mõõdutundetult luksuslikku salongi, kus hästi istuvas rätsepaülikonnas pikk sihvakas mees mind tervitama tõusis. Tema lühikeseks põetud habe oli samasugust punakaskuldset värvi nagu õlitatud juuksedki. Iga detail temast oli nii oskuslikult välja mängitud, et võinuks mõjuda heidutavalt, kuid pisut pungis kahvatutes silmades säras soojus ja tema käed olid tervituseks välja sirutatud. „Preili Kimble, mina olen Jonathan Sullivan, teie onu Jonny. Meil on tohutult hea meel, et te viimaks ometi siia jõudsite.“ Ta haaras mu käed naeratusena, mis mu ärevust veelgi leevendas. „Meil oli

nii kurb teie ema lahkumisest kuulda. Otse loomulikult ei saa keegi teda asendada, aga ma loodan, et suudame aidata temast jäänud tühja kohta veidigi täita.“

„Olen väga tänulik, et minu järele saatsite, onu. Ja kutsuge mind Mayks. Palun.“

„May, saa tuttavaks oma täditütrega.“ Ta astus tagasi ja osutas noorele naisele, kes peaaegu sulandus reljeefse mustri ja kuldse tapeedi, ehisnikerdiste ja kõiki pindu katvate nipsasjakeste tausta sisse.

Aga kui ma teda juba märkasin, siis ei näinud ma enam midagi muud.

„Mina olen Goldie.“ Ta tõusis kadestusväärse graatsia ja hoiakuga. Olin esimesest pilgust peale ohtlikult lummatud. Tema naeratus pani mind unustama, et olin kunagi üksildust tundnud.

Ma polnud varem kohanud ühtki inimest, kes oleks nii täiuslikult oma nime vääriline nagu mu nõbu. Tema sinine pärastlõunakleit oli silmadega sama värvi ja selle lõige rõhutas tema moekat liivakellafiguuri. Blondid kiharad olid kunstipäraselt kaharasse soengusse sätitud, nagu kõikides hiljutistes ajakirjades näha võis. Tapeedilt eredalt vastu peegelduv elektrivalgus ümbritses teda nimbusena nagu ingliti, nii et sa sobitus suurepäraselt kõikide nende maalitud ja portselanist tiivulistega, kes maja kaunistasid.

Onu Jonny lausus: „Kanäe teid kahte! Nagu kaks tilka vett! Pole kahtlustki, et teist saavad südamesõbrannad.“

Goldie võttis mind jasmiinihõngulisse embusse. „Kui imeline, et me sind leidsime. Sa näed nii tuttavlik välja, et oleksin sind kindlasti ka tänaval ära tundnud.“

See oli liialdus, kuid siiski lahke. Goldie oli umbes minuvanune või pisut noorem, ent sellega kõik sarnasused ka lõppesid. Mu nõbu nägi rohkem minu ema moodi välja kui ma ise. Mamma oli samuti kaunis ja ma ahastasin tihtilugu oma tavaliste pruunide silmade ja juuste ning kahkja jume pärast.

Praegu tunnetasin oma vajakajäämisi eriti selgelt, abiks polnud ka reisist tolmune ja plekiline riietus ning näol peegelduvad magamata ööd. Otsisin pilguga naist, kellega olin kolme tuhande miili tagant kohtuma tulnud. „Ja tädi Florence?“

Onu ja täditütar vahetasid põgusa pilgu. Onu Jonny ütles: „Tä soovis sind tervitada, kuid kahjuks...“

„Täl on peavalu,“ torkas Goldie vahele.

„Aa.“ Püüdsin oma pettumust mitte näidata. Mul oli nii palju küsimusi tädile, keda ma polnud eluski kohanud. Minu ema saladuste, tema elu mõistatuslikkuse, iseenda kohta... Ent tol pärastlõunal uskusin, et mul on küllalt aega kõige selle kohta selgust saada. Olin ju alles äsja saabunud.

Goldie haaras mul õhinal käsivarrest. „Kahtlemata põled sa soovist need riided ükskord juba seljast saada. Rongisõit on kohutav, kas pole? Olen surmkindel, et milleski ilusas pole lihtsalt võimalik reisida.“

Täna hommikul olin sugulastele hea mulje jätmiseks selga pannud oma parima kostüümi. Teadsin, et Goldie ei näe pluusi parandusõmblust – see jäi selja taha ja moeka jaki varju, mille olin koos mamмага oma pruuni seeliku juurde õmmelnud –, kuid ühtäkki tundus see kohutavalt nähtavana.

Nõbu sädistas nobedalt edasi, enne kui sain mahti oma alandust põhjalikult tajuda. „Meil saab nii lõbus olema! Tahan sind kannatamatult kõikidele tutvustada.“

„Kõikidele?“

„Kõik ootavad õhinal sinuga kohtumist. Sellest on juba päevi lakkamatult räägitud. Sind mainiti isegi Bulletini saabujate rubriigis!“

Onu Jonny grimassitas.

„See näitab, et oleme tähelepanuväärsed inimesed,“ kostis Goldie isale nipsakalt. „Eks just sellepärast tuleb ka proua Hoffman.“

„Kullake, sa ajad May segadusse,“ märkis onu Jonny lahkelt ja ütles seejärel mulle: „Ma loodan, et sa pole reisist liiga väsinud. Goldie väitis veendunult, et sa ei saa olla.“

„Ükski naine pole peo jaoks liiga väsinud, papa,“ teatas Goldie.

„Peo jaoks?“ kordasin ma.

Onu selgitas: „Sinu auks. Loodetavasti pole sul midagi selle vastu. Mõtlesime, et see oleks parim viis sind tervitada ja oma sõpradele tutvustada.“